

LBRIS

We know
books

8 povești pentru copii de ani

LIBRIS

We know
books

SUMAR

p. 5

Duhul zilelor săptămânii
Claire Renaud - Éric Puybaret

p. 19

0 zi de naștere foarte specială
Emmanuel Vau - Claire de Moulon

p. 31

A optă minune
Ève-Marie Bouché - Sophie Jansem

p. 41

Blestemul Printului Negru
Marie-Ange Richerme - Hervé Florès

p. 53

Cubul de lemn
Vincent Villemainot - Myriam Mollier

p. 63

Steaua lui Camille
Dominique Alice Rouyer - Marianne Dupuy-Sauze

p. 77

Zua mea a dispărut
Ève-Marie Bouché - Florence Delclos

p. 87

Acum ești mare...
Vincent Villemainot - Stéphane Girel

LBRIS

We know
books

- Spune-mi, tata, de ce săptămâna are șapte zile?

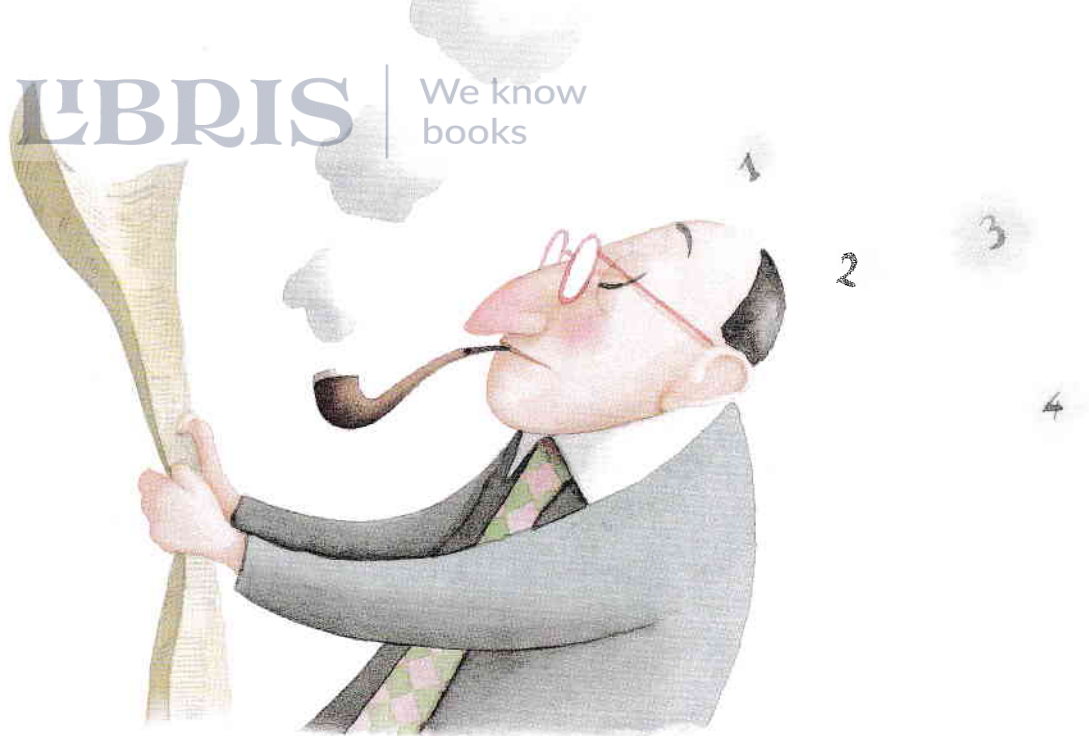
La mulți ani!

Duhul zilelor săptămânii

— Spune-mi, tata, de ce săptămâna are șapte zile?

Îl întreabă Marc pe tatăl lui, care își citește ziarul în liniște, așezat în fotoliu și trăgând din pipă.

— Ia te uită, s-a întors domnul De ce! Nu l-am mai văzut de mult! Și de ce e cerul albastru, și de ce ne ies ochii roșii în poze, și de ce și de ce! mormăie tata, cam nemulțumit să fie deranjat în timp ce citește.

— Deci de ce săptămâna are șapte zile, tata?

insistă Marc.

— Ce tot ai cu cifra șapte? Câte zile ai vrea să aibă săptămâna: șase, opt?

— Nu, vreau doar să știu. De ce șapte? Asta e tot.

— Că așa e! Întotdeauna săptămâna a avut șapte zile.

— Romanii aveau săptămâni de șapte zile?

— Păi, da. Mă rog, așa cred... mormăie tata.

— Și grecii?

— Și grecii, și tahitienii, și australopitecii, toți au săptămâni de șapte zile, poftim! răspunde tata din ce în ce mai enervat.

— Și deci, de ce șapte?

- Și de ce ai cinci degete, și nu patru, și doi ochi, și două urechi? Și de ce Albă-ca-Zăpada locuiește la cei șapte pitici? Și zarul de ce are șase fețe? Și de ce ne jucăm „Nu te supăra, frate”? De ce asta și de ce ailaltă?
- Dar cine a ales că trebuie să fie șapte zile, și nu opt, de exemplu, ca să se facă o săptămână?
- Un domn genial, Domnul „Eu-decid-câte-zile-are-săptămâna“!
- Chiar așa îl cheamă pe domnul ăsta?
- Da, așa îl cheamă! Și acum valea, până nu începe să mă cheme

„Mă-mănâncă-palma!“

Atunci, Marc o ia la fugă pe scări până în camera lui și se întinde în pat.
— Ei bine, ce mi-a spus tata nu e un răspuns adevărat: o săptămână are șapte zile pentru că mereu a avut șapte zile! Poate că a fost o vreme când puteai să alegi la începutul săptămânii câte zile voiai! De exemplu, săptămânile cu lucrări de control să fie săptămâni de o zi, iar săptămânile de vacanță să aibă douăzeci de zile! Scădeai și adăugai zile după cum voiai! Ce frumos! Era destul să-l chemi pe domnul despre care mi-a spus tata,

Duhul zilelor săptămânii!

Abia rosti Marc acele cuvinte că lampa de pe noptiera lui începu să pâlpâie și din tavan căzu un pachet fără formă, într-un nor imens de praf. **Puf!**

– M-ai chemat? întreabă o voce scârțâită.

Marc strănută și nu zărește mare lucru, însă, puțin câte puțin, distinge un domn scund, îmbrăcat într-o redingotă neagră, cu o pălărie înaltă, un baston cu măciulie de argint și o barbă care ajunge până la pământ.

– Cine sunteți? îl întreabă Marc pe domnul cel ciudat.

– Sunt Duhul zilelor săptămânii! spune bătrânelul, scuturându-și redingota de praf. În fine, tinere! Tocmai mi-ai rostit numele! Cât despre tine, nu știu cine ești, n-am avut onoarea să fim prezentați.

— Păi, eu sunt Marc.

— Încântat, domnule Marc, spune bătrânul ridicându-și pălăria.

— Dar cum ați ajuns aici?

— Mă chemi și ajung, e atât de simplu! Tren, autobuz, elicopter, submarin, navetă spațială, teleportare, folosesc toate mijloacele de transport pe care le am la dispoziție!

E suficient să mi se rostească numele!

— Domnule, e o greșeală, îmi pare rău. N-am vrut să vă chem. Ca să fiu sincer, nu credeam că existați, am spus numele dumneavoastră doar așa...

— **A**scultă, tinere, acum, că sunt aici, hai să mă fac util.

Ce facem cu săptămâna care vine? O scurtăm, o lungim?

— Păi, nu e periculos să ne jucăm așa cu zilele săptămânii? Întreabă Marc.
Că mie mi-a ajuns câte pedepse am primit la școală!

— Nu-ți fie frică, tinere. Operațiile mele de lungire sau de scurtare a săptămânii nu sunt dureroase. Lumea nu simte nimic și nu-și dă seama de nimic. **Pe nevăzute!**

— **H**mm, atunci aş vrea mai întâi să şterg duminica din săptămâna viitoare. Pentru că detest duminica. E ziua în care mă plictisesc, fiindcă nu-i nimic de făcut, şi, când ne hotărâm să facem ceva, e mereu o plimbare la pădure, o tură cu bicicleta... Şi duminică seara n-am chef de nimic, fiindcă a doua zi am şcoală, **şi asta ţine cinci zile!**

— Foarte bine, tinere, şterg duminica viitoare.

Şi Duhul zilelor săptămânii dispăru la fel de repede pe cât a apărut.